

פרשת כי תבוא

ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע עד היום הזה (כח, מג)

רש"י כותב: עד היום הזה - שמעתי, שאותו היום שנתן משה ספר התורה לבני לוי, כמו שנאמר בפרשת וילך (לא, ט), ויתנה אל הכהנים בני לוי. באו כל ישראל לפני משה ואמרו לו, משה רבנו, אף אנו עמדנו בסיני וקבלנו את התורה ונתנה לנו, ומה אתה משליט את בני שבטך עליה, ויאמרו לנו יום מחר, לא לכם נתנה, לנו נתנה. ושמח משה על הדבר, ועל זאת אמר להם (כז, ט): "היום הזה נהייתלעם, היום הזה הבנתי שאתם דבקים וחפצים במקום".

בספר "שרפי קדש" מספר, שבעל "חדושי הרי"ם" מגור אמר, בשם רבי שמחה בונים מפשיסחא, שאלו היה ברור לו שמופתים יקרבו את לבם של ישראל לאביהם שבשמים, היה מעביר במאמר פיו את עצי העיר דנציג ונוטעם בלב העיר פשיסחא, כדי שיאמינו בה' ובעבדיו. אלא שהאמת היא, שהמופתים אינם הדרך לקרב את לב בני ישראל, אלא אך ורק על ידי למוד התורה. ומנין? פשוט מאד! וכי יש מופתים גדולים יותר מיציאת מצרים וארבעים שנה שהלכו בני ישראל במדבר? ובכל זאת, ככלות כל אותן השנים - מה אמר להם משה רבנו ע"ה? "**אתם ראיתם את כל אשר עשה ה' לעיניכם בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו - המסות הגדלות אשר ראו עיניך, האתת והמפתים הגדלים ההם**" (שם א-ב). כלומר, עיניכם ראו את האותות והמופתים, ובכל זאת "ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע עד היום הזה", שאפילו האותות והמופתים הגדולים והעצומים לא השפיעו על לבכם להאמין בו עד היום הזה.

ומה היה היום הזה? מסביר רש"י, שישראל בקשו ממשה שיתן להם את התורה. ועל כך שמח משה, ואמר: "**היום הזה נהייתלעם**", "היום הזה הבנתי שאתם דבקים וחפצים במקום", אם כן ברור, אפוא, כי רק התורה מביאה אותנו לאמונה מלאה ולדבקות בהשי"ת.

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א